

Benjamin Alire Sáenz

Aristotel și Dante plonjează în apele lumii

Traducere din limba engleză de
Ciprian Șiulea

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactare:
Carmen Botoșaru

Design copertă: Chloë Foglia ©2021 by Simon & Schuster, Inc.
Ilustrație copertă: ©2021 by Sarah J. Coleman

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Crenguța Rontea

Corectură:
Irina Mușătoiu
Oana Apostolescu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SÁENZ, BENJAMIN ALIRE

Aristotel și Dante plonjează în apele lumii / Benjamin Alire Sáenz;
trad. din lb. engleză de Ciprian Șiulea. - București: Editura Trei, 2022
ISBN 978-606-40-1467-2

I. Șiulea, Ciprian (trad.)

821.111

Titlul original: Aristotle and Dante Dive into the Waters of the World

Autor: Benjamin Alire Sáenz

Original English language copyright © 2021 by Benjamin Alire Sáenz
Published by arrangement with Simon & Schuster Books For Young Readers,
An imprint of Simon & Schuster Children's Publishing Division

All rights reserved. No part of this book may be reproduced or transmitted
in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopying,
recording or by any information storage and retrieval system, without permission
in writing from the Publisher.

Copyright © Editura Trei, 2022
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeu 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN 978-606-40-1467-2

*Amanda, văd răsăritul soarelui și mă gândesc la tine.
Uneori, îți aud râsul în cameră și te aud spunând:
„Ești nebun, unchiule Ben“.
Cartea asta e pentru tine. Te iubesc — te voi iubi mereu.*

ORIUNDE MERGEAM, ORIUNDE AJUNGEAM, toată lumea avea ceva de spus despre iubire. Mame, tați, profesori, cântăreți, muzicieni, poeți, scriitori, prieteni. Era ca aerul. Ca oceanul. Ca soarele. Era ca frunzele unui copac, vara. Era ca ploaia care pune capăt secetei. Era ca susurul unui pârâu. Și ca zgomotul valurilor care se izbesc de țărm în timpul furtunii. Iubirea era motivul pentru care ne purtam luptele. Iubirea era lucrul pentru care trăiam și muream. Iubirea era ceea ce visam în somn. Iubirea era aerul pe care voiam să-l inspirăm când ne trezeam și întâmpinam o nouă zi. Iubirea era o torță pe care o purtam ca să ieșim din întuneric. Iubirea ne scotea din exil, ducându-ne într-o țară numită Apartenență.

Descoperind arta cartografiei

M-am întrebat dacă mie și lui Dante ni se va permite vreodată să ne scriem numele pe harta lumii. Alții primesc instrumente de scris — iar când se duc la școală, sunt învățați să le folosească. Dar băieții ca mine și ca Dante nu primesc creioane, pixuri sau spray-uri cu vopsea. Vor ca noi să citim, dar nu să scriem. Cu ce ne vom scrie numele? Și unde, pe hartă, le-am putea scrie?

Unu

Și iată-l pe el, pe Dante, cu capul pe pieptul meu. În nemișcarea zorilor, se auzea doar zgomotul respirației lui. Era ca și cum universul s-ar fi oprit din ceea ce făcea, doar ca să privească în jos spre doi băieți care îi descoperiseră secretele.

Simțeam în palmă bățile inimii lui Dante și mi-am dorit să pot cumva să bag mâna în pieptul meu, să-mi smulg inima și să-i arăt lui Dante tot ce era înăuntrul ei.

Și mai era un lucru: iubirea nu are de-a face doar cu inima mea — are de-a face cu trupul meu. Iar trupul meu nu a fost niciodată atât de viu. Și atunci, am *știut*, am știut în sfârșit ce este acest lucru numit dorință.

Doi

Nu-mi plăcea să-l trezesc. Dar acest moment trebuia să ia sfârșit. Nu puteam trăi la nesfârșit în spatele camionetei mele. Era târziu, era deja o nouă zi și noi trebuia să ajungem acasă, părinții noștri aveau să fie îngrijorați. L-am sărutat pe creștetul capului.

— Dante! Dante! Trezește-te!

— Nu vreau să mă mai trezesc niciodată, a șoptit el.

— Trebuie să mergem acasă.

— Eu sunt deja acasă. Sunt cu tine.

Asta m-a făcut să zâmbesc. Era atât de caracteristic lui să spună asta!

— Haide, hai să mergem! Pare că o să plouă. Și mama ta o să ne omoare.

Dante a râs.

— N-o să ne omoare. O să ne arunce o privire cum doar ea știe s-o facă.

L-am tras în sus și am rămas amândoi așa, privind cerul.

M-a luat de mână.

— O să mă iubești întotdeauna? m-a întrebat el.

— Da.

— Și m-ai iubit de la început, așa cum te-am iubit eu?

— Da, așa cred. Cred că te-am iubit. Pentru mine e mai greu, Dante. Trebuie să înțelegi asta. Pentru mine va fi întotdeauna mai greu.

— Nu totul e atât de complicat, Ari.

— Nu totul e atât de simplu cum crezi tu că e.

Era pe punctul de a spune ceva, așa că l-am sărutat. Ca să-i închid gura, cred. Dar și pentru că-mi plăcea să-l sărut. Dante a zâmbit.

— Ai găsit în sfârșit modalitatea de a câștiga o controversă cu mine.

— Da, am spus eu.

— O să funcționeze o vreme.

— Nu trebuie să fim tot timpul de acord.

— E-adevărat.

— Mă bucur că nu ești ca mine, Dante. Dacă ai fi ca mine, nu te-aș iubi.

— Ai spus că mă iubești?

A început să râdă.

— Termină!

— Ce să termin? a zis el.

Apoi m-a sărutat el.

— Ai gust de ploaie, a spus.

— Îmi place ploaia mai mult decât orice.

— Știu. Vreau să fiu ploaia.

— Tu ești ploaia, Dante.

Aș fi vrut să spun: *Tu ești ploaia și deșertul, tu ești răsăritul care face să dispară cuvântul „singurătate“*. Dar era prea mult de spus și eu aveam să rămân întotdeauna acel tip care spune prea puțin, în timp ce Dante era tipul care spune întotdeauna prea mult.

Trei

Pe drumul spre casă, n-am spus niciunul nimic.

Dante era tăcut. Poate prea tăcut. El, care era întotdeauna atât de plin de cuvinte, care știa ce să spună și cum s-o spună, fără să se teamă. Apoi m-am gândit că poate Dante se temuse dintotdeauna — ca și mine. Era ca și cum am fi intrat amândoi într-o cameră și n-am fi știut ce să facem acolo. Sau poate, sau poate, sau poate. Nu mă puteam opri să nu mă gândesc la tot felul de lucruri. Mă întrebam dacă avea să vină vreodată o vreme în care să nu mă mai gândesc atât.

Apoi am auzit vocea lui Dante:

— Aș vrea să fiu fată.

M-am uitat la el.

— Ce? Să vrei să fii fată e treabă serioasă. Chiar ți-ai dori să fii fată?

— Nu. Adică, îmi place să fiu băiat. Adică, îmi place să am penis.

— Și mie.

Apoi el a spus:

— Dar dacă aș fi fată, ne-am putea căsători și, știi...

— Asta nu o să se-ntâmple niciodată.

- Știu, Ari.
- Nu fi trist!
- N-o să fiu.

Dar eu știam că o să fie.

Am dat drumul la radio și Dante a început să cânte împreună cu Eric Clapton, șoptindu-mi că „My Father’s Eyes“ era probabil noua lui melodie preferată.

- Așteptând să vină prințul meu, a șoptit el.

Și a zâmbit.

- Tu de ce nu cânți niciodată? m-a întrebat apoi.
- Să cânți înseamnă că ești fericit.
- Tu nu ești fericit?
- Poate doar când sunt cu tine.

Îmi plăcea când spuneam ceva care-l făcea pe Dante să zâmbească.

Când am oprit în fața casei lui, soarele tocmai răsărea... începea o nouă zi. Și exact așa părea totul — ca o nouă zi. Dar eu mă gândeam că poate nu o să mai știu niciodată — sau nu o să mai știu sigur — ce o s-aducă o nouă zi. Și nu voiam ca Dante să știe că în mine exista vreo frică, pentru că ar fi putut crede că nu-l iubeam.

Nu l-aș fi lăsat niciodată să vadă că mi-e frică. Asta îmi spuneam mie însumi. Dar știam că nu puteam să-mi țin această promisiune.

- Vreau să te sărut, a spus el.

- Știu.

Dante a închis ochii.

- Să ne prefacem că ne sărutăm, a spus el.

Am zâmbit — apoi am râs, în timp ce el închidea ochii.

- Râzi de mine.

— Nu, nu râd de tine. Te sărut.

A zâmbit și s-a uitat la mine. În ochii lui era atât de multă speranță! A sărit jos din camionetă și a închis portiera. A băgat capul pe geamul deschis.

— Văd în tine dorință, Aristotel Mendoza.

— Dorință?

— Da. Dor.

— Dor?

Dante a râs.

— Cuvintele-astea trăiesc în tine, a spus el. Caută-le în dicționar!

M-am uitat la el cum urcă treptele în fugă. Mișcările lui aveau grația înotătorului care era. Pasul lui nu avea nicio greutate sau grijă.

S-a întors și mi-a făcut cu mâna, zâmbind cum numai el știa s-o facă. M-am întrebat dacă acel zâmbet avea să fie de ajuns.

Doamne, fă ca zâmbetul lui să fie de ajuns!

Patru

Nu crezusem că o să mă simt vreodată atât de obosit. Am căzut pe pat — dar somnul nu simțea nevoia să mă viziteze.

Legs a sărit lângă mine și m-a lins pe față. S-a cuibărit mai aproape când a auzit furtuna de afară. M-am întrebat ce credea Legs în capul ei despre tunet sau dacă un câine se gândea vreodată la astfel de lucruri. Dar eu eram mulțumit că tună. Anul acesta fuseseră furtuni atât de minunate... minunate cum nu mai văzusem niciodată. Trebuie să fi ațipit, pentru că, atunci când m-am trezit, afară turna cu găleata.

M-am hotărât să beau o cafea. Mama era la masa din bucătărie, cu o ceașcă de cafea într-o mână și o scrisoare în cealaltă.

— Bună, am șoptit eu.

— Bună, a spus ea, cu același zâmbet al ei pe față. Ai ajuns târziu.

— Sau devreme... poți s-o iei și-așa.

— Pentru o mamă, devreme înseamnă târziu.

— Ai fost îngrijorată?

— E-n firea mea să-mi fac griji.

— Deci ești ca doamna Quintana.

— Ai fi surprins să afli că noi două avem multe lucruri în comun.

— Da, am spus eu, amândouă credeți că fiii voștri sunt cei mai frumoși băieți din lume. Tu nu ieși foarte des în oraș, nu-i așa, mamă?

A întins mâna și și-a trecut degetele prin părul meu. Apoi s-a uitat la mine în felul ăla în care însemna că aștepta o explicație.

— Dante și cu mine am adormit în spatele camionetei. N-am...

Am tăcut, apoi am dat din umeri.

— N-am făcut nimic, am continuat.

Ea a dat din cap.

— E greu, nu-i așa?

— Da, am spus. Așa trebuie să fie, mamă?

A dat din nou din cap.

— Iubirea e ușoară și e grea. Așa a fost și cu mine și tatăl tău. Îmi doream atât de mult să mă atingă! Și mă temeam atât de tare!

Am scuturat aprobator din cap.

— Dar cel puțin...

— Cel puțin, eu eram fată și el băiat.

— Da.

M-a privit în același mod în care mă privise dintotdeauna. Iar eu m-am întrebat dacă aș putea vreodată să privesc pe cineva așa, o privire care avea în ea toate lucrurile bune din universul cunoscut.

— De ce, mamă? De ce trebuie să fiu așa? Poate o să mă schimb și o să-mi placă fetele, așa cum ar trebui să-mi placă? Totuși, poate că ceea ce simțim eu și Dante... e un fel de fază. Adică, eu simt asta doar pentru el. Așa

că poate mie nu-mi plac băieții... poate că-mi place de Dante pentru că e Dante.

Mama aproape că a zâmbit.

— Nu te amăgi, Ari! Nu te gândești că scapi de asta!

— Cum poți să fii atât de nonșalantă, mamă?

— Nonșalantă? Deloc. M-am luptat o grămadă cu mine însămi în privința mătușii tale Ophelia. Dar o iubeam. O iubeam mai mult decât am iubit vreodată pe cineva, în afară de tine, de surorile tale și de tatăl tău.

A făcut o pauză.

— Și de fratele tău.

— Și de fratele meu?

— Dacă nu vorbesc despre el, asta nu înseamnă că nu mă gândesc la el. Iubirea mea pentru el e tăcută. În tăcerea asta trăiesc o mie de lucruri.

Avea să trebuiască să mă gândesc la asta. Ascultând-o pe mama, începeam să văd lumea altfel. Să-i ascult vocea însemna să-i ascult iubirea.

— Presupun că s-ar putea spune că nu e prima oară când fac asta, a spus ea cu acea expresie aprigă și încăpățânată pe față. Ești fiul meu. Iar tatăl tău și cu mine am decis că tăcerea nu e o opțiune. Uită-te ce ne-a făcut tăcerea în privința fratelui tău... nu doar ție, ci nouă tuturor. Nu o să repetăm această greșală.

— Asta înseamnă că trebuie să vorbesc despre tot?

Am văzut cum în ochii ei se adună lacrimi, și am auzit blândețea din vocea ei atunci când mi-a spus:

— Nu tot. Dar nu vreau să simți că trăiești în exil. Lumea largă poate o să te facă să simți că nu aparții acestei țări — sau oricărei alte țări, de fapt. Dar în casa asta, Ari, ne aparținem unii altora. Tu ești al nostru. Iar noi suntem ai tăi.

— Dar nu e greșit să fii gay? Toată lumea pare să creadă asta.

— Nu toată lumea. Asta e o moralitate ieftină și rea. Mătușa ta Ophelia a luat cuvintele *Nu sunt a nimănui* și le-a scris în inima ei. A avut nevoie de mult timp ca să ia acele cuvinte și să le scoată din trupul ei. A aruncat acele cuvinte literă cu literă. Voia să știe de ce. Voia să se schimbe, dar nu a putut. A cunoscut un bărbat. El o iubea. Cine n-ar iubi o femeie ca Ophelia? Dar ea n-a putut să facă asta, Ari. A ajuns să-i facă rău acelui bărbat, pentru că n-a putut niciodată să-l iubească așa cum o iubea pe Fanny. Viața ei era oarecum un secret. Și asta e trist, Ari. Mătușa ta Ophelia a fost o persoană minunată. M-a învățat atât de multe despre ce contează cu adevărat!

— Și eu ce să fac, mamă?

— Știi ce e un cartograf?

— Bineînțeles. Dante m-a învățat cuvântul ăsta. E cineva care creează hărți. Adică, nu inventează ceva, ci redă o lume, și, mă rog, le arată oamenilor ce există în acea lume.

— Atunci asta e, a concluzionat ea. Tu și Dante o să cartografiati o lume nouă.

— Și o să facem o grămadă de greșeli și va trebui să ținem totul secret, nu-i așa?

— Îmi pare rău că lumea e așa cum e. Dar o să învățați să supraviețuiți — iar pentru asta va trebui să creați un spațiu în care să fiți în siguranță și să învățați să aveți încredere în cine trebuie. Și o să vă găsiți fericirea. Chiar și acum, Ari, văd că Dante te face fericit. Și asta mă face fericită și pe mine... pentru că nu suport să te văd necăjit. Iar tu și Dante ne aveți pe noi, Soledad și Sam. Aveți patru oameni în echipa voastră de baseball.

— Ei, avem nevoie de nouă.

A râs.

Îmi doream atât de mult să mă sprijin de ea și să plâng! Nu pentru că mi-era rușine. Ci pentru că știam că o să fiu un cartograf groaznic.

Apoi m-am auzit șoptind:

— Mamă, de ce nu mi-a spus nimeni că iubirea doare atât de tare?

— Dacă ți-aș fi spus, ar fi schimbat cu ceva lucrurile?